

ÎN C H E I E R E

02 martie 2016

municipiul Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, – Svetlana Filincova,
Judecători – Sveatoslav Moldovan, Oleg Sternioală

Examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Departamentul Instituțiilor Penitenciare și Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP,

în pricina civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Liuba Levința și Ion Levința împotriva Departamentului Instituțiilor Penitenciare și Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale privind obligarea stabilirii indemnizației de maternitate,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2015, prin care a fost respins apelul declarat de Departamentul Instituțiilor Penitenciare și apelul declarat de Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP,

a c o n s t a t a t :

La 01 aprilie 2015 Liuba Levința și Ion Levința au depus cerere de chemare în judecată împotriva Departamentului Instituțiilor Penitenciare și Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP, solicitînd recunoașterea ilegalității refuzului Departamentului Instituțiilor Penitenciare privind stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru concediul de maternitate pe numele Liubei Levința, recunoașterea ilegalității refuzului Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP privind stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru concediul de maternitate pe numele Liubei Levința, obligarea Departamentului Instituțiilor Penitenciare și Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP la stabilirea, calcularea și achitarea în mod solidar a indemnizației pentru concediul de maternitate prenatal de 70 de zile și postnatal de 70 de zile.

În motivarea cererii a indicat că Liuba Levința este soția lui Ion Levința, angajat al Departamentului Instituțiilor Penitenciare, în funcție de comandant de grupă, în

cadrul Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP. Începînd cu 27 iunie 2014 și pînă la 14 noiembrie 2014 Liuba Levința s-a aflat în concediul prenatal cu o durată de 70 de zile și în concediu postnatal cu o durată de 70 de zile.

La 06 august 2014 Liuba Levința a născut 2 copii gemeni, David Levința și Roman Levința. Liuba Levința nu a fost angajată în cîmpul muncii, nu se află la întreținerea statului și se află la întreținerea soțului, astfel s-au adresat Departamentului Instituțiilor Penitenciare cu o cerere prealabilă, prin care au solicitat stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru concediul de maternitate la locul de muncă, pe numele Liubei Levința, pentru perioada de 140 de zile. Prin răspunsul Departamentului Instituțiilor Penitenciare nr.6/z-287/15 din 17 martie 2015 li s-a comunicat că nu pot beneficia de indemnizația pentru concediul de maternitate, deoarece colaboratorii sistemului penitenciar nu se consideră asigurați prin intermediul bugetului asigurărilor sociale de stat.

La fel, au adresat Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP o cerere prealabilă, prin care au solicitat stabilirea, calcularea și achitarea indemnizației pentru concediul de maternitate la locul de muncă, pe numele Liubei Levința, pentru perioada de 140 de zile, însă prin răspunsul nr.11/191 din 12 martie 2015 li s-a comunicat că nu pot beneficia de indemnizația pentru concediul de maternitate, deoarece colaboratorii sistemului penitenciar nu se consideră asigurați prin intermediul bugetului asigurărilor sociale de stat.

Prin hotărîrea Judecătoriei sectorului Botanica, municipiul Chișinău din 23 iunie 2015 a fost admisă cererea de chemare în judecată depusă de Liuba Levința și Ion Levința împotriva Departamentului Instituțiilor Penitenciare și Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale privind obligarea stabilirii indemnizației de maternitate. A fost recunoscut neîntemeiat refuzul Departamentului Instituțiilor Penitenciare și Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP privind calcularea și achitarea indemnizației pentru concediul de maternitate. A fost obligat Departamentul Instituțiilor Penitenciare și Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP să calculeze și să achite, în mod solidar, Liubei Levința indemnizația pentru concediul de maternitate prenatal (70 zile) și postnatal (70 zile), în legătură cu nașterea la 06.08.2014 a copiilor Levința Roman și Levința Dadvid, din venitul mediul lunar realizat de către angajatul Ion Levința. A fost încasat de la Departamentul Instituțiilor Penitenciare și Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP, în mod solidar, în beneficiul Liubei Levința – 3000 (trei mii) lei, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2015 au fost respinse apelurile declarate de Departamentul Instituțiilor Penitenciare și Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP. A fost menținută hotărîrea Judecătoriei

sectorului Botanica, municipiul Chișinău din 23 iunie 2015 adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Liuba Levința și Ion Levința împotriva Departamentului Instituțiilor Penitenciare și Direcției trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP, intervenient accesoriu Casa Națională de Asigurări Sociale.

La 24 decembrie 2015 Departamentul Instituțiilor Penitenciare a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2015, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii instanței de fond, pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Liuba Levința și Ion Levința.

În motivarea cererii a invocat că soluțiile date de instanțele de judecată ierarhic inferioare sunt ilegale și pasibile a fi casate.

Susține că colaboratorii sistemului penitenciar, inclusiv și Ion Levința, nu sunt asigurați în sistemul public de asigurări sociale. Fiind supuși asigurării de stat obligatorii, nu sunt beneficiari ai tuturor prestațiilor de asigurări sociale. De astfel de prestații sociale beneficiază doar persoanele care achită aceste contribuții sau pentru care achită angajatorul.

La 26 ianuarie 2016 Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 octombrie 2015, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii instanței de fond, pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie respinsă cererea de chemare în judecată depusă de Liuba Levința și Ion Levința.

În susținerea recursului a indicat că hotărârile instanțelor de judecată ierarhic inferioare sunt neîntemeiate, emise contrar prevederilor normelor dreptului material și procesual, nefiind dovedite circumstanțele considerate de către instanțe ca fiind stabilite.

La 08 februarie 2016 avocatul Vasili Ciuperca, în interesele Liubei Levința și Ion Levința a depus referință asupra recursurilor declarate de Departamentul Instituțiilor Penitenciare și Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP, solicitând respingerea cererilor ca inadmisibile.

Analizând temeiurile invocate în cererile de recurs, în raport cu materialele pricinii și prevederile Legii, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursurile declarate de Departamentul Instituțiilor Penitenciare și Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP ca fiind inadmisibile, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin.(1) din Codul de Procedură Civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a

normelor de drept procedural prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

În conformitate cu art.433 lit. a) Cod Procedură Civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod Procedură Civilă.

Dat fiind faptul că temeiurile declarării recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII Cod Procedură Civilă, sunt strict delimitate de art.432, Completul reține că, reieșind din prevederile art.437 alin.(1) lit.f) Cod Procedură Civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/acelor încălcări esențiale și/sau acelor circumstanțe ale aplicării eronate ale normelor de drept material sau procedural, care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, criticile aduse de recurenți, însoțite de vasta argumentare a circumstanțelor de fapt și de drept ale pricinii, nu pot duce la admisibilitatea recursurilor, ori acestea nu pot fi reținute prin prisma art.432 din Codul de Procedură Civilă, în condițiile în care se insistă asupra reaprecierii probelor și circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de judecată.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursurilor, fiind lipsite de esență și care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanța de judecată, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursurilor.

Se cere a fi precizat că, specific recursului declarat în condițiile secțiunii a 2-a, Capitolul XXXVIII, Cod Procedură Civilă, este că recursul nu provoacă o rejudecare a fondului pricinii. Rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4).

Abordarea recurenților în speță evidențiază în mod clar dezacordul acestora cu soluția dată de instanța de judecată, însă argumentele acestora nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor instanței de judecată, care ar impune declararea recursurilor ca fiind admisibile.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO și anume cauza Rebait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995, unde Curtea a menționat că „... art.6 § 1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes”, consideră necesar de a respinge și alte argumente invocate în recurs.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursurilor ca fiind admisibile.

În conformitate cu art. 270, 431 alin.(2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Cod Procedură Civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Departamentul Instituțiilor Penitenciare și Direcția trupelor de pază, supraveghere și escortare al DIP.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Svetlana Filincova,

Judecători –

Sveatoslav Moldovan

Oleg Sternioală